

عنوان مقاله:

سواحل شمالی خلیج فارس فرصتی برای تبلور مدنیت دریایی

محل انتشار:

پنجمین همایش ملی ژئومورفولوژی و چالش های محیطی (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 5

نویسندگان:

محمدحسین رامشت - استاد ژئومورفولوژی، دانشکده علوم جغرافیایی و برنامه ریزی، دانشگاه اصفهان

فاطمه نعمت الهی - دانشجوی دکتری ژئومورفولوژی، دانشکده علوم جغرافیایی و برنامه ریزی، دانشگاه اصفهان

خلاصه مقاله:

سکونتگاه های ساحلی از نخستین اجتماعات انسانی هستند که به موازات خط ساحل شکل گرفته اند. گستردگی سواحل شمالی خلیج فارس و جزایر ایرانی آن و با درک افتراق های چشمگیر جمعیتی این سواحل با کرانه های بسیاری از مناطق آسیایی و جهان، توسعه این سواحل نیاز جدیدی است که ایجاد کانون های جمعیتی نظیر متروپل ها و یا شهرهای جهانی را توجیه پذیر می نماید. از آنجا که این سکونتگاه ها به عنوان دروازه های اصلی و پیشانی ارتباطات برون مرزی کشور مطرح هستند، برخورداری از یک بافت سازمانیافته معرف هویت، فرهنگ و تمدن و توسعه یافتگی کشور خواهد بود. نگاهی گذرا به قطب های جمعیتی در سواحل شمالی خلیج فارس نشان میدهد که بافت شهری مناسبی که بتواند مبانی سکونتگاهی را تعریف کند وجود ندارد. طرح این موضوع لزوم سازماندهی سکونتگاه های کران های را تبیین می نماید. بررسی و ارزیابی مطالعات انجام شده در سواحل کشور نشان از عدم سازماندهی فضایی این بخش دارد. در این پژوهش سعی شده است با اتکا به روش پدیدارشناسی و به کارگیری سامانه اطلاعات جغرافیایی شناسایی مکان هایی برای ایجاد کانون های جمعیتی که متضمن رشد و تعالی مدنیت دریایی باشد کاندید شوند. با توجه به موقعیت ویژه و اهمیت نقش آفرینی ایران در منطقه نبود یک هویتدریایی در کرانه های شمالی خلیج فارس به خوبی احساس می شود، لذا می توان نتیجه گرفت که اتخاذ یک مدل آمایشی دریایی ضروری است. نتایج حاصل نشان میدهد که: ایجاد مدنیت دریایی یک ضرورت استراتژیک در توسعه دهه های آتی ایران است. تعامل ساحل و دریا عامل اصلی در شکلگیری و یا احیاء یک مدنیت دریایی به عنوان ضرورت مکمل تمدن قاره های است و پویایی ایران را در صحنه های بین المللی تضمین می کند.

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/698003>

